SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — **УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК**

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 42. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MARCH 4, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 4-го БЕРЕЗНЯ 1992 Ч. 42. РІК XCIX.

ВІДБУВСЯ 3-ІЙ З'ЇЗД НАРОДНОГО РУХУ УКРАЇНИ

Київ (УНІАР). — Тут від п'ятниці до неділі, 28-го лютого — 1-го березня, в будинку Політехнічного Інституту відбувся 3-ій З'їзд Народного Руху України, у праці якого взяли участь 900 делегатів, які представляють відділи Руху з усіх регіонів України. На з'їзді виступив Президент України Леонід Кравчук.

Голова цієї найбільш масової громадської організації письменник Іван Драч у звітовій промові висловив тезу, що НРУ повинен визначитись щодо подальших своїх дій у процесі будівництва незалежної української держави, отже, мусить „готувати себе не тільки до морально-політичної, а й до цілковитої відповідальности у повному державному і владному обсязі за долю України". Серед шершочергових завдань НРУ І. Драч назвав сприяння розвиткові вільної економіки, ревізію діяльности Верховної Ради України, консолідацію усиль демократів. Щодо кризи в НРУ, то І. Драч вбачає в цьому досягнення однієї мети і потребу виходу на інший щабель. Нині Рух має стати державотворчим.

Виступили на з'їзді голова редакційної комісії Віталій Дончик, заступник голови Руху Олександер Лавринович, голова Львівської Обласної Ради Вячеслав Чорновіл, народний депутат України Михайло Горинь, народний депутат Лариса Скорик та інші. Промовці виклали свої концепції щодо діяльности НРУ, пропозиції і доповнення, які надійшли від обласних відділів.

В. Чорновіл висловився за департизацію Руху, який має відіграти ролю конструктивної опозиції Президентові і всій адміністративній системі, що лишилася по суті тоталітарною. Рух має підштовхувати влади структури до швидшого проведення комплексних політичних та економічних реформ. Він висунув також ідею „деноменклатуризації" всього адміністративного апарату. Виступ В. Чорновола багато разів переривався оплесками, а в кінці делегати влаштували овацію, скандуючи: „Чорновіл!", „Чорновіл!"

М. Горинь закликав об'єднатися навколо Президента, а Рух перетворити на широку багатопартійну коаліцію та укріпити політичну єдність у республіці. Під бурхливі оплески Горинь заявив: „Платформа Руху — це нинішня платформа Президента. То як же Рух може виступати проти своєї програми?"

Під час обговорення виступів учасники з'їзду розділилися у своєму ставленні до позицій М. Гориня і В. Чорновола, оскільки обидва вони були висунуті кандидатами на голову НРУ.

Президент Л. Кравчук у своєму виступі назвав НРУ найбільшою силою в Україні, яка може допомогти утримати в республіці єдність і згоду. Він допоміг зруйнувати імперію і здобути незалежність, а тепер допоможе збудувати українську державність. Делегати з'їзду бурхливими оплесками привітали промову Президента, який проголосив, що його становище не розходиться з програмою НРУ. Кравчук також проголосив, що Україна матиме свою армію і що вже близько 400,000 військовослужбовців присягнули на вірність народові України.

Загалом з'їзд НРУ проходив дуже бурхливо і напружено, однак до будь-якого розколу не дійшло. Делегати ухвалили зміни статуту та програми, обрали членів центрального проводу, ухвалили низку заяв, зокрема з приводу відносин з Росією, про вихід України зі СНД, про ОУН-УПА, про розвиток подій в Криму тощо.

Тепер керівництво НРУ складається з трьох співголів: Івана Драча, Михайла Гориня та Вячеслава Чорновола. Вони представили делегатам з'їзду загальну ухвалу, в якій сказано, що членство України у СНД не усуває загроз для суверенітету України, тому Рух домагатиметься виходу України із СНД.

На закінчення з'їзду відбулася пресова конференція на якій співголови заявили, що ніяких чвар у керівництві НРУ не буде, оскільки всі вони пов'язані кількома десятиліттями співпраці, дружби і приязні та прагнуть одного — стабілізації та виходу з кризи. Більшість делегатів розцінюють обрання „тріюмвірату" фактичною перемогою В. Чорновола.

Учасники з'їзду проголосували за те, щоб НРУ залишився громадсько-політичною організацією і підтримав нинішню політику Президента України.

Дж. Флоріо назначив Б. Ольшанівську до Етнічної ради

Губернатор Дж. Флоріо вручає Б. Ольшанівській грамоту членства в Етнічній раді.

Трентон, Н.Дж. — Губернатор Ню Джерзі Джеймс Флоріо перепровадив заприсяження новоназначених членів Етнічної Дорадчої Ради Стейту Ню Джерзі в п'ятницю, 14-го лютого 1992 до 10-ій годині ранку. Церемонія заприсяження відбулася святочно у вщерть виповненій ротунді стейтового капітолю.

Між особами, які були заприсяжені губернатором, була Божена Ольшанівська, відома пропонентка прав людини і громадська активістка, яка недавно повернулася з двомісячної подорожі по Україні, де вона виступала за незалежність України. Раніше вона брала участь у одно-місячній московській гельсінкській конференції „Людського виміру".

Будучи активісткою організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ) від 1980 року, вона в минулому працювала над законопроєктом Голодової комісії в Конгресі ЗСА, який то законопроєкт вніс і започаткував тодішній конґресмен Джеймс Флоріо з першого дистрикту Ню Джерзі. Конґресмен Флоріо підтримував ініціятиву комісії, яка була створена 1984 року і працювала чотири роки за 500,000 дол. з урядових фондів. Дж. Флоріо також підтримував всі проєкти за права людини, ініційовані АОЛПУ.

Під час виголошеної промови до присутніх Дж. Флоріо сказав: „Функції членів Етнічної дорадчої ради є дуже важні для моєї адміністрації. Ви будете співпрацювати зі мною, щоби підтримати розвиток культури різноманітних етнічних груп громадян стейту, які своєю різноманітністю нас збагачують. Ми всі, або наші предки, колись приїхали до Америки. В додатку до відповідальности і

(Закінчення на стор. 4)

Совєтський Союз платив Комуністичній партії Америки 2 млн. дол. щороку

Москва. — Як повідомляє московський кореспондент газети „Нюздей" Кен Фаєрмен, генеральний секретар Комуністичної партії ЗСА Гас Голл п'ять років тому звертався в ЦК КПСС з просьбою вдвічі збільшити асигнування на діяльність партії, яку він очолює, але йому відмовили. Г. Голл просив підняти суму субсидій на 1987 рік до 4 міл. дол.

Документальні свідчення звернень Г. Голла є в розпорядженні прокуратури Росії, яка займається тепер розслідуванням законности фінансових операцій КПСС. Г. Голл настоював, що совєтська допомога потрібна Компартії ЗСА в її боротьбі з „американським імперіялізмом".

Пересилання з Москви грошей для Комуністичної партії ЗСА було частиною широкомасштабних фінансових операцій для підтримання лівих рухів в Европі, Північній і Південній Америці, які КПСС здійснювала від половини 50-их років. Лише за 80-ті роки Компартія ЗСА дістала від ЦК КПСС 21.25 млн. дол.

У своєму листі з 14-го січня 1987 року Г. Голл пише, що „раніше нам вистачало на рік два мільйони доларів, але потреба в грошах зросла, бо ми під тиском ФБІ були змушені перенести друкарню партії за межі Ню Йорку, прийняли рішення про одночасне видання партійної газети в Ню Йорку і Сан Франсіску і витратили багато грошей на передвиборчу кампанію 1986 року. Таким чином, — продовжує Голл, — щоб вибратися з глибокої кризи, нам потрібно додатково 2 млн. дол., і я маю надію, що вам вдасться їх роздобути".

Однак у листі ЦК з 27-го жовтня 1987 року сказано, що Голл „минулого року вже дістав додатково пів-мільйона долярів, більше партія дати не могла". Цей лист підписав Анатолій Добринін, який займав тоді посаду керівника міжнародного відділу ЦК КПСС. А перед тим він багато років працював амбасадором СССР у Вашінгтоні.

Заступник генерального прокуратора Росії Євгеній Лісов раніше в інтерв'ю твердив, що Г. Голові ніколи не відмовляли в грошах.

Однак згадані документи проливають нове світло на взаємовідносини братських партій. Інші документи також підтверджують, що у 1987 році Компартія ЗСА дістала „всього" 2 млн. дол. У підтверджені, датованому 14-го березня 1987 року, Голл вказує, що дістав саме таку суму, призначену на потреби Комуністичної партії ЗСА, а документ ЦК КПСС з 31-го березня того ж року підтверджує, що на рахунок Компартії ЗСА вислано 2 млн. дол.

ВИСТАВКА В ОМУА

Ню Йорк. — Об'єднання Мистців Українців в Америці влаштовує виставку картин мистців із Вінниці — М. Бабія, Ф. Панчука, В. Рибачука та В. Шпаковського. Відкриття відбудеться у неділю, 8-го березня, о год. 1-ій по полудні в галерії ОМУА, 136 Друга авеню в Ню Йорку. Виставка буде відкрита в будні від год. 6-ої до 8-ої вечора, в суботи і неділі — від 1-ої по полудні до 8-ої вечора, і діятиме до 15-го березня.

ПРИСПІШУЮТЬ ПРОЦЕС ВИВОЗУ ТАКТИЧНОЇ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ

Москва. — Агентство Ассошіейтед Пресс інформує, що країни Співдружности Незалежних Держав вирішили приспішити вивіз до Російської федерації усієї тактичної атомової зброї, бажаючи закінчити цей процес вивозу в травні, а не в липні, як було рішено перед бачено і як домовлялися не тільки країни СНД між собою, але також у переговорах з державним секретарем ЗСА Джеймсом Бейкером.

Стратегічна нуклеарна зброя, зокрема далекобіжні ракети, які розміщені в чотирьох країнах, Росії, Україні, Казахстані і Білорусії, покищо залишиться ще якийсь час у згаданих країнах. Президент України Леонід Кравчук переконаний, що йому вдасться, з допомогою західних спеціялістів і фінансів, закінчити вивіз і знищення атомової зброї до кінця 1994 року. Казахстан не спішиться з розмонтуванням цієї зброї і залишає за собою час аж до кінця цього століття. Білорусія взагалі не знає з чого почати, бо вона не має для цього, ані відповідного персоналу, ані грошей. Одинока Росія залишиться атомовою потугою і це чи не найбільша помилка американської політики, бо про евентуальні зміни тамошнього режиму, Москва знову може стати атомовою загрозою для західніх країн, не кажучи про загрозу для нових держав, які постали на руїнах комуно-московської імперії і які входили в орбіту Москви довший час.

Вивіз зброї з інших республік, крім України, Білорусії і Казахстану, вже добігає до кінця, — заявив генерал Сергей Зеленцов, відповідальний в уряді президента Бориса Єльцина за цю справу. Уряд Казахстану супротивляється постанові вивозу атомової, тактичної і стратегічної зброї до Росії, але підтримує ідею знищення атомових ракет на території Казахстану, або на невтральній території. Одним словом представники Казахстану не вірять у запевнення росіян і вимагають від них таких же зусиль в ділянці знищення і зменшення атомової зброї.

Ген. С. Зеленцов, який брав участь у спеціяльному семінарі у Вашінгтоні, присвяченому проблемам атомової зброї, заявив під час пресової конференції, яка відбулася після закінчення семінара, що атомові спеціялісти втрачають роботу, але покищо не було випадку, щоб вони виїжджали за кордон.

Як і треба було сподіватися Дж. Бейкер й інші відповідальні американські політики найбільше боялися, щоб совєтські спеціялісти не поїхали до Лібії, Ірану, Пакистану та інших арабських країн.

Були також порушені питання продажі Росією зброї в тому числі підводних і звичайних бойових кораблів, літаків різного типу тощо, враховуючи також й те, що Б. Єльцин дав дозвіл розміщеним у Росії військовим частинам продавати закордонним країнам літаки та їхніх частин, які знаходяться у процесі розпуску, не зважаючи на те, що росіяни намагаються цю справу приховувати.

В АМЕРИЦІ

ВРАХОВУЮЧИ МОЖЛИВОСТІ того, що в короткому часі буде свобідна торгівля на Північноамериканському континенті відома американська фірма Амерікан Експресс і найбільший мехіканський банк Банко насіонале де Мехіко С.А. створили нове підприємство Банамекс, яке пропонуватиме громадянам Мехіко кредитову картку Амерікан Експресс. Роберто Ґернандез, один із фінансових основоположників Банамекс, уважає заснування цього спільного американсько-мехіканського підприємства „стратегічним союзом".

ВПРОДОВЖ МИНУЛИХ трьох місяців ціни на нафту та природний ґаз так обнизилися, що завдали досить сильного удару й так вже занепалій нафтово-ґазовій індустрії ЗСА. Це причинилось до зросту безробіття, зменшення видобування нафти і ґазу, вкладання грошей поза кордонами ЗСА та закриття багатьох малих фірм і підприємств. Крім цього це обниження не дало жодних користей пересічним громадянам і власникам житлових будинків. Єдині, що з цього скористали, це великі фабрики та підприємства, кажуть організації оборони покупців.

ВИЗНАЧНІ НАУКОВЦІ Америки і Англії закликають до обмежень росту населення та до змін людської активности, щоби оминути неповоротну спроможність земної кулі виживити людський рід. Вони твердять, що коли не буде жодного реґулювання у прирості населення країн Третього світу та зміни способу життя в індустріяльних країнах, як консервація, рециркуляція, більш економне використання енерґетики і заміна новими виробами тих продуктів, які шкодять довкіллю, то наука і технологія не зможуть запобігти масовому знищенню земного довкілля.

КЕРІВНИЦТВО АМЕРИКАНСЬКОЇ летунської лінії фірми Транс Ворлд Ейрлайнс повідомило засоби масової інформації, що від 17-го березня курсуватиме їхній пасажирський літак між Ню Йорком і Москвою з пересідкою в Брюсселі двічі в тижні. На початку квитки до Москви і назад коштуватимуть 598 дол., що є набагато дешевше, як квитки російської фірми „Аерофлот" і американської „Делта", що стала спадкоємцем збанкрутованої „Пан Амерікан".

СЕНАТОР БРОК АДАМС зі стейту Вашінгтон у неділю, 1-го березня, вирішив не кандидувати на другу каденцію після того, як у місцевій газеті появилася вістка про те, що вісім жінок оскаржили його у поширюваній повединці статевого забарвлення в минулих роках. На пресовій конференції в Сієтл, Ваш., 65-літній сенатор Б. Адамс, ліберальний демократ, за часів президента Джиммі Картера був секретарем Департаменту транспортації, заперечив всі оскарження. Він також підкреслив, що його рішення не кандидувати на другу каденцію не є „визнанням оскарження" і наполягав на тому, щоби преса була більше селективною у виборі своїх вісток. Щоденник „Сієтл Таймс" у своїй вістці не назвав тих, що його оскаржили, але подав, що вони погодились підписати заяви в цій справі.

У СВІТІ

В НЕДІЛЮ, 1-ГО БЕРЕЗНЯ, в Комісії ООН у питаннях прав людини відбулося голосування з приводу санкцій проти Південно-Африканської Республіки. Держави Заходу, які пропонували скасувати санкції, не дивлячись на підтримку Росії, Болгарії, Чехо-Словаччини і Мадярщини, зазнали поразки. 35 голосами проти 15 санкції збережено.

КОМІСІЯ ЕКСПЕРТІВ ООН у складі 12 осіб залишила в суботу, 29-го лютого, Ірак без найменших вислідів. Саддам Гуссейн так і не дозволив знищити підприємства, де виготовляються ракети „Скад". 25 воєнних кораблів ЗСА перебувають у зоні Перської затоки у повній готовності на випадок винесення Радою Безпеки ООН рішення застосувати проти Іраку воєнну дію.

В ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ РАДІО Бі-Бі-Сі президент Польської республіки Лех Валенса ствердив, що Польща не відмовиться від політики економічних і політичних реформ. Л. Валенса визнав, що рівень безробіття в країні тепер надмірно високий (майже 11 відсотків) і треба вдатися до негайних засобів, щоб його знизити. Президент звернув увагу на те, що 70 відсотків польської продукції донедавна забирав совєтський ринок. „Уявіть, що сталося б із ЗСА чи Японією, якби вони враз позбулися 70 відсотків свого ринку збуту", — сказав президент Польщі.

УРЯД ВЕЛИКОБРИТАНІЇ вирішив призначити спеціяльного післанця до Вірменії та Азербайджану. В найближчі два тижні Єреван і Баку відвідає міністер закордонних справ Даглас Гогг. Мета його поїздки — висловити європейську точку зору щодо конфлікту в Нагорному Карабаху, а також збалансувати вплив Ірану, що небезпечно швидко зростає.

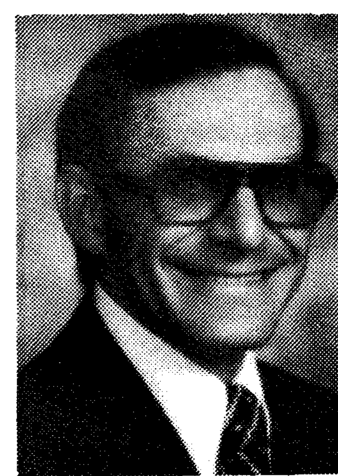
ПІДСУМКИ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ЗДОБУТКІВ УНСОЮЗУ У 1991 РОЦІ

Джерзі Сіті, Н.Дж. — Недавно Головна Канцелярія закінчила річні підсумки організаційних здобутків за 1991 рік, з якими бажає поділитися з членством УНСоюзу.

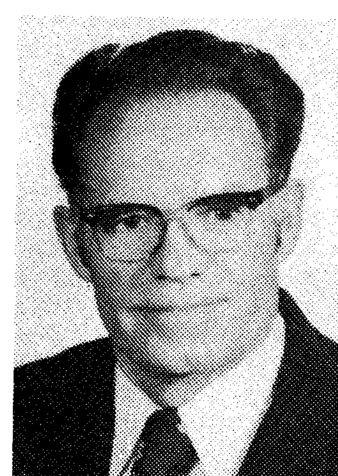
Рік 1991 приніс УНСоюзові 1,344 нових грамот на загальну суму забезпечення 9,621,000 дол. Пересічна сума забезпечення виносила 7,158 дол. і зросла від попереднього року. Річну організаційну квоту, яка базується на сумі членства (4,5% від числа членів у Відділі) виконано на 67%).

Організатором — першуном у 1991 році знову був секретар 496-го Відділу Михайло Кігічак, якому завдячуємо 114 нових грамот. На другому місці, відносно кількости нових членів, був секретар 242-го Відділу і голова Округи Шамокін Йосип Чабан, який приєднав 43-ох нових членів. Головний контролер і голова Округи Філядельфії, Степан Гавриш був організатором 36 нових грамот. Це була та трійця чемпіонів — організаторів, які вели перед в організаційній праці майже впродовж цілого року.

Дуже добрі осяги виявили: секретар 17-го Відділу Ярослав Билень з Чикаго, який приєднав 26 нових членів; головна радна і секретар Відділу 22-го Гелен Олек-Скат з 25 новими членами і секретар 269-го Відділу Христина Гербеги з 24 новими членами. До тих найкращих організаторів треба зачислити головного контролера Василя Пастушка, який знову збагатив членство УНСоюзу на 23 нові грамоти.

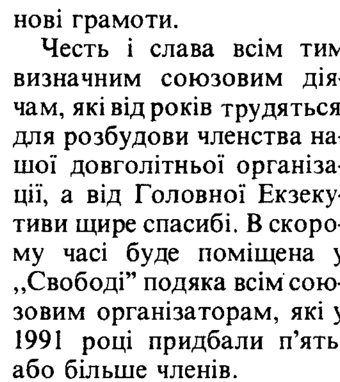

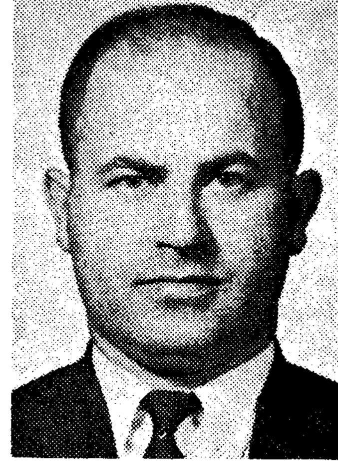
М. Кігічак

Й. Чабан

С. Гавриш

П. Шевчук

Т. Мороз

Честь і слава всім тим визначним союзовим діячам, які від років трудяться для розбудови членства нашої довголітньої організації, а від Головної Екзекутиви щире спасибі. В скорому часі буде поміщена у „Свободі" подяка всім союзовим організаторам, які у 1991 році придбали п'ять, або більше членів.

Відділи Округи Філядельфії приєднали найбільше число — 194 нових членів із забезпеченням на загальну суму 1,482,000 дол.

Округа Трой-Олбані дала 61 нових членів і виконала свою організаційну квоту на 111%, та стала першуном поміж Округами. На другому місці є Округа Шамокін, яка мала 72 нових членів і виконала квоту на 103% Третє місце припало на Округу Монтреаль. Відділи цієї Округи здобули 44 нових членів і виконали квоту на 88%. Ця Округа є також першуном на Канаду.

Опісля слідують: Округа Ню Гейвен з квотою 82%. Округа Філядельфія з квотою 79% та Вілкс Бери, Чикаго і Бостон з квотою 77%

Всі інші Округи виконали призначену їм квоту на 70%, або менше.

Поміж Округами в Канаді, перше місце в 1991 році затримала Округа Монтреаль, як вже подано вище. Округа Ніягара здобула 20 нових членів і виконала квоту на 50%. Округа Вінніпеґ з 14 новими членами осягнула 35% організаційної квоти. Округа Торонто виконала квоту тільки на 28% і зайняла останнє місце.

Головна Екзекутива є вдячна всім головам Округ за минулорічні старання, щоб відділи приєднували нових членів і у ряди нашої організації і щиро дякує всім численним організаторам за їх труд і віддану довголітню працю для добра і росту УНСоюзу.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Максимум проблем і мінімум засобів

Українці в Америці, Канаді чи будь-де у світі дивуються, чому вже понад сто держав визнали українську державність, а „Свобода” дотепер не подала прізвищ чужих амбасадорів у Києві і наших у чужинецьких столицях. Чому вістки у „Ню Йорк Таймсі” й інших американських газетах про Україну датовані все ще з Москви? Чому американські газети все ще пишуть за російським назовництвом „Кіев” і „Львов”, а не „Київ” і „Львів”? Як це так, що листи писані відсіль в Україну пропадають, коли адресовані по-українськи, навіть латинкою, на коверті подано „Україна”, а доходять ті, де все ще подано анахронічну адресу „УСРС”? Чому за візою з України в Америку треба ще їхати у Москву? І таких та їм подібних запитів повний мішок. Відповідь: тому що державність дісталася несподівано й Україна щойно розпочала творити свій державно-адміністраційний апарат, маючи дотепер апарат комуністично-російський. Тому, що Україна була тільки за формою „Українською Радянською республікою”, а насправді російською колонією і Київ був столицею однією з колоній російської імперії.

Щодо конкретних „чому” — відповідь на кілька запитів. Різні великі західні газети, між ними американські, раді би мати своїх постійних кореспондентів у Києві. Перевести це у практиці неможливо, бо нема для них приміщення. Коли у „Ню Йорк Таймсі” появиться кореспонденція, датована з Києва, то це тому, що представник цієї газети приїхав з Києва на день-два, мешкав у готелі і після відіслання передачі свого допису — відлетів назад до Москви. Те саме, із ще прикрішими наслідками, стосується помешкань для амбасадорів і консулів. Росія успадкувала від Совєтського Союзу величаві амбасади у всіх країнах, з якими мала дипломатичні взаємини. Україні у теорії належиться частина тих будинків. Можна передбачити, що Україна скаржитиме Росію за належну їй частину будинків, як і належну частину здепонованих у західніх банках фондів, до Світового Трибуналу у Газі. Такий процес потриває роками і коштуватиме маєток, бо адвокати протягатимуть справу, а міжнародні судді не будуть квапитися. Щоб купити доми у столицях бодай десяти найважливіших для України країн, як Вашінґтон, Париж, Лондон, Берлін, Рим чи Гаґа — треба маєток, про який годі тепер навіть мріяти. Нема грошей і нема теж готового до такої відповідальної дипломатичної праці колективу людей. Не слід теж забувати, що не йдеться про одну особу амбасадора, бо амбасада складається із бодай мінімального штабу, кожний такий амбасадор і його помічники приїде з своєю дружиною і дітьми — треба для них помешкання, яке коштує — на теперішні фінансові можливості України — неосяжні фантастичні суми. У теорії — можна би побудувати у Києві хмаросяг з багатокімнатними помешканнями на кожному поверсі для різних чужинецьких амбасад. В Америці, як знаємо, будова хмаросягу триває місяці чи рік, бо тут фундаменти і стіни фабрично готові і їх складають будівельні робітники за пляном архітекта. В Україні, це тривало би роки, а життя кличе, що є негайна потреба. Була на сторінках „Свободи” стаття про жагучу потребу вишколення бодай мінімального кадру фахівців банківництва, бо 74-річне правління комунізму докорінно вимазало розуміння — що таке банк і його щоденні операції.

Українська діяспора не всилі допомогти Україні у таких справах як військова суперечка за Чорноморську фльоту, суперечка за Крим. Але у справі вишколення банкових фахівців чи у справі купна або бодай винайму помешкань для амбасад і консулятів могла би допомогти, бо наша громада у діяспорі багата. Але і тут „заковика”, бо є багато патріотів фрази і куди менше організаторів та жертводавців.

Зустрічі з амбасадором України в Організації Об'єднаних Націй Генадієм Удовенком, який оце відкликаний до Києва до міністерства закордонних справ, дозволили з'ясувати собі сумну правду, що стоять тепер перед Урядом в Україні сотні проблем, одна важливіша від другої, та, на превеликий жаль, існує мінімум засобів, як ті проблеми позитивно вирішувати. Це причина, що можна тільки у такому повільному темпі формувати державу, — яку наші земляки в Україні з своїми лідерами будують — з пустки, з навалом проблем і мінімумом засобів.

Володимир Баран

НОВІ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ЧОРНОБИЛЬ

Відомий німецький журнал „Дер Шпіґель” помістив у своєму числі із 5-го січня 1992 року обширне інтерв'ю з українським фізиком Володимиром Черносенком, який був одним з трьох членів комісії, що мала зайнятись ліквідацією наслідків чорнобильської катастрофи. Головою комісії був Юрій Самійленко, третім членом Віктор Ґолубієв.

З реляцій Черносенка виринає трагічний та зловіщий образ недбальства зі сторони уряду, та злочинна тенденція не тільки совєтських властей, але також міжнародних, що їх Черносенко називає „атомовою мафією”, і яка старається переконати публічну опінію, що наслідки цього, що в Совєтському Союзі називали „аварією”, не є такі грізні.

На думку Черносенка, якщо йдеться про засяг та наслідки цієї катастрофи, то це є найбільшою катастрофою людства. Коли напочатку говорилося про затруєння 100,000 квадратових кілометрів території, то тепер додається до них щораз більше простору. Хоча протягом трьох років уряд на реклямацію цих просторів видав 14 біл. карбованців, а в дальших роках ще величезні суми — ці всі витрати не принесли жодних корисних наслідків. Як ствердив в своїй книжці експерт від атомової безпеки Ядрихінський, 160 тонн радіоактивного матеріялу пішло у повітря, продукуючи 6,4 більйона „кюрі”. Цю масу радіоактивної субстанції усунути неможливо, а чекати на її природний розклад — займе тисячу літ. Коли б хотілось тих 15 кубічних метрів радіоактивних субстанцій „розпустити”, щоб стали нешкідливими, на це треба води всіх рік світу через 50 літ. Першим злочинним поступком було 36-годинне припізнення евакуації 49,000 мешканців міста Прип'ять, що віддалене від місця катастрофи лише три кілометри.

Для впорядкування місця вибуху спроваджувано людей з цілої країни та різних професій. Власті, щоб у першій мірі зайнятись евакуацією населення із 30-кілометрової зони, намагалися включити три залишені реактори в мережу розподілу енерґії. Слухняна преса почала творити леґенди такими газетними заголовками статтей: „Герої Чорнобиля, вторгнули в гарячу зону” або „Четвертий бльок під контролем”. Західня преса вторувала цим брехням. Черносенко порівнює це до Потьомківських сіл. Дійсність була трагічна. Щоб прикрити її обличчя, совєтські власті, як і міжнародна „атомова мафія”, старалися затаїти наслідки катастрофи. Перша група різного роду робітників складалася з 20,000 людей. У дальших пару місяцях працювало там понад 650,000 осіб. Але, як заявляє Черносенко, немає жодного способу, щоб знищений реактор привести під контроль „XX століття катастрофу поборювали способами X століття”.

Постанова уряду почати відразу безплянове упорядкування наслідків катастрофи було „злочинним” і бездумним нищенням людського життя”, заявляє Черносенко. Щоб запобігти обуренню населення, висунено теорію, що в будові реактора не було конструкційних помилок, цей вибух — наслідок людських помилок та й ця причина, що в інших реакторах пороблено конструкційні зміни.

Поява і виступ Черносенка на Заході, який написав книжку „Вгляд в нутро людини, яка була внутрі” (переклад наш), наступила в часі, коли „атомова мафія” починає знову напирати на дальші будови атомових реакторів. На думку Черносенка видатним пропаґатором цієї акції є Міжнародна організація атомової енерґії з осідком у Відні, головою якої є Ганс Блікс. Кружляючи в гелікоптері понад Чорнобилем, він заявив, що бачив працюючих людей на полях, отже виглядає, що причин до паніки нема.

Але трагічні наслідки цієї катастрофи вже сьогодні очевидні. Коли в околиці міста Славгород, на північ від Чорнобиля, у роках 1981—85 було 37 захворінь на рака, то в роках 1986—89 було їх вже 177, хоча 20 відсотків населення цих околиць їх залишило.

Йдучи вслід за твердженням, що „нічого не може бути, що не повинно бути”, атомове „лоббі” не признає загрозливих наслідків радіоактивного насвітлення. Де знаходять шкідливі наслідки, не приписують їх йому, хоча доораджують, щоб ще переселити пару десяток тисяч населення.

Але незаперечний факт, що в тих, що абсорбували збільшені дози насвітлення, появилися не лише фізичні, але й психічні неґативні наслідки. Вони стають легко подразнені, мають труднощі з пам'яттю і концентрацією.

Хоча в останніх часах було багато заяв про краще забезпечення реакторів в Україні західньою технологією, в дійсності мало або нічого не було зроблено.

Як заявив один німецький знавець: „57 реакторів східнього бльоку в найменшій мірі не зближені до стандартів безпеки західніх реакторів”. І тому Чорнобиль може кожного дня повторитися.

Василь Маркусь

СТОРІЧЧЯ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

II

Коли прийшов кінець війни і Митрополит Сліпий перейняв керму Церкви, а в дійсності і народу (бо народ не мав своїх авторитетів на потрібному моральному рівні!), він витримав до кінця, склав іспит свого життя і становища. Не завагався разом із усім єпископатом і більшістю духівництва УГКЦеркви стати на прю нелюдській тоталітарній системі сталінізму і верстати важкий мученицький шлях своєї Церкви і народу.

А як Провидіння врятувало його, єдиного серед ієрархії, і в 1963 році Митрополит Йосиф опинився на волі, він не прийняв цю ласку як нагоду до відпочинку, але немов би почав нове життя, насправді ж, рішив продовжувати перерване, закінчити незавершене. Хто ближче слідкував за працею і зусиллями Патріярха в Римі і мав нагоду коротко чи довше з ним спілкуватися, відчув, що ця людина думає і творить історично. Не для цього дня, але для завтра, не для себе і своєї позиції чи стану, але для народу. Тільки так розуміючи понад двадцятирічне перебування і надлюдські зусилля цієї людини в Римі, його піднесення і пониження його спілкування з могутніми добрими людьми і недругами, або просто дрібними людцями з високими титулами і гідностями, можна доцінити вклад Патріярха Йосифа у наше сьогодення, нашу відроджену Церкву й Батьківщину.

Скільки своїх і чужих, навіть серед співбратів у єпископаті, іронізували із заснованого Патріярхом університету в Римі, скептично сприймали розбудову українських установ у Римі, видавання наукової й богослужбової літератури, яка „вилежувалася” на коридорах будинку на Віа Боччея, а вже дехто майже поблюзнірському розглядав саму ідею помісности й патріярхату УГКЦеркви! Сьогодні ця діяльність дає свої плоди тут в діяспорі і там на рідних землях. Із змаґазинових книжок у римському УКУ користають не лише священики, але й студенти богословії на Україні, а з молитовників і служебників молиться Божий люд. Так віщо бачив призначення цих речей Патріярх Йосиф.

А ми тут, мабуть, ще не усвідомлюємо собі, що саме завдяки йому і накресленій ним програмі „За єдність Церкви і Народу” ми продовжили існування діяспори ще хоч на одне покоління і стали краще підготованими до подій, що до нас дійшли — релігійного відродження й утворення незалежної держави.

Сповниться й інша важлива мета життя Патріярха, а саме унезалежнення нашої Помісної Української Католицької Церкви, створення і визнання нашого патріярхату. Ніколи ні один Папа, слов'янин чи неслов'янин, був би без зусиль Патріярха Йосифа і прагнень тисяч віруючого люду не скликав наших синодів, не дав нам хоч ту куцу автономію, що її зараз маємо, не брав серйозно навіть наших прагнень відновити в Україні УГКЦеркву. Треба було позиції і мужности Патріярха Сліпого, щоб вивести нашу Церкву, котра багатьом ще й досі є „перешкодою в екуменізмі”, на шлях її власного буття. Довго хотіли її робити різні чинники знаряддям у своїх розграх. Як ніхто в нашій історії, це розумів Йосиф Сліпий і трудився, щоб так не сталося.

Аґенди Патріярха Йосифа не закінчені. Він залишив їх завершення своїм наслідникам і послідовникам. Важко сказати, як все це сьогодні здійснюється. Одне певне, якщо б св. п. Патріярх сьогодні був між нами, не одне б йому не подобалося, багатьох, а може й усіх нас він би скартав і закликав робити в тому дусі, як він це робив і чого нас навчав. Його заповіт ще не виконаний, а подекуди й деким виразно забутий, зіґнорований. Ті, хто бажає далі відати нашою долею і зберегти контроль і керму над УГКЦерквою, хоче нас бачити покірними, слухняними, а дехто й серед нас радить бути гнучкими і дипломатичними.

Проте дійсність нашої Церкви сьогодні досить кризова, якщо зважити на невиконані обіцянки Ватикану, якщо належно оцінити, що далі ще йдуть фліртування з православною імперською Москвою коштом нашої Церкви, якщо подумати, що Ватикан між останніми „тоже” визнав Україну (хоча ще не ясно, бо наші справи ладнає далі нунцій у Москві!), і коли зважити, що власними руками ламається мізерно синодальне правління нашої Церкви (порівняти треба останнє іменування єпископа — помічника до Філядельфії!).

Бажалось би, щоб піднісся з саркофагу Блаженніший Йосиф і навів у Ватикані, і серед нас такий лад, який мав би бути, щоб усі ми — ієрархія, духівництво і миряни — та вміли „тягнути в один гуж” і намагалися правильно зрозуміти, що нам сьогодні на потребу. Тільки так відзначимо ми по-справжньому цей ювілейний рік Патріярха, тільки так будемо гідними його великого життя. Інакше, це благословенне сторіччя Патріярха може бути втраченим для багато випробуваної і ще блукаючої Української Греко-Католицької Церкви, яка ще не є прийнятою як повноправна і зріла дочка Вселенної Церкви.

Омелян Твардовський

Надії українських олімпійців

Уже закінчилася Зимова Олімпіяда в Альбервіллі, Франція. Затих гамір і пристрасті десяток тисяч учасників і глядачів, які лунали на протязі двох тижнів на просторах 1,600 кв. км, де були збудовані 13 Олімпійських баз. Одинадцять біл. франків інвестувала Франція для влаштування цієї XVI з черги Зимової Олімпіяди, в якій змагалося усіх 2,280 атлетів з 64-ох країн світу і між ними декілька нових, такі, як Хорватія, Словенія. Відновили свої самостійні виступи — Литва, Латвія і Естонія.

Як ми вже згадували в попередніх нотатках, до цих Ігор не допустили України, хоч як в усіх попередніх Олімпіядах, виступали українські спортовці, цим разом під маскою СНД (Збірна Незалежних Держав), практично в ролі слуг „старших братів”, в очах спортового світу. Правда, цим разом вже проявилися іскри української присутности на Іграх, коли в часі парадного відкриття наші спортовці несли в руках скромні, блакитно-жовті прапорці і в часі виступів окремі коментатори відзначували українську національність змагунів, але мініятюрні „окрушинки” в жодному випадку не можуть вдоволити 52-мільйонову націю, де понад 10 мільйонів юнацтва і старших є активні в спорті.

Як прикро було почути коментарі окремих телевізійних репортерів, особливо з гокейових змагань збірної СНД, які у великій більшості називали її „російською” незважаючи на факт, що це була вдійсності збірна імперії, у складі якої виступали вихованці українського гокею (Олексій Житник, Ігор Чибірєв — обидва з Києва), Сергій Петренко (з Харкова), Даріюс Каспарайтіс (з Литви). Мабуть росіянами не є: Ігор Кравчук, Микола Борщевський, Андрій Коваленко, Микола Хабібуллін і інші. Та для наївних в спортовому світі, хоч би вже з привички — усі вони росіяни... Нелегко, доводиться, позбутися цієї фальшивої назви, адже її сотнями років прищеплювали на міжнародній арені російські білі, а в останніх понад 70-ти роках, червоні — імперіялісти. Визріло вже переконання теж в українському спортовому суспільстві, що позбутися утиску, диктату і сваволі, можна тільки і виключно в умовах повної незалежности. Ось тому українські спортовці продовжують свої постійні намагання для цього, щоб уже цього року на літній Олімпіяді в Барсельоні, збірна України змогла виступити під своїм рідним прапором — самостійно.

Ми вже згадували раніше, що в цих „змаганнях” беруть активну участь спортові кола в діяспорі, точніше УСЦАК і Олімпійська Комісія СКВУ. Цей об'єднаний наступ українських спортовців за належні їм права, врешті примушує найвищі чинники в Міжнародному Олімпійському Комітеті (МОК), ревідувати своє „москвофільське” ставлення до спортової України.

Іскри надії заблистіли вже в часі Зимової Олімпіяди, коли аґенство Ройтерса опублікувало повідомлення про це, що „МОК пробує переконати Україну, щодо виступу в збірній СНД в Барсельоні, тим, що дозволить навіть в часі вручання медалів окремим спортовцям колишніх республік при звуках їхніх гимнів і під і під їхніми прапорами (точки, очевидно мали б іти до спільного „котолка”, практично на конто знову Росії). В дружинових спортах церемонія проводитиметься під олімпійським прапором, а замість гимну гратимуть, як і в Альбервіллі, уривок симфонії Бетовена. Так договорилися в Москві президент МОК Х. Самаранч і Боріс Єльцин (знову таки виглядає, долю українських спортовців перерішує президент Росії, а не президент України — Кравчук). Прикро, що це крутійське рішення затвердила Екзекутива МОК на нарадах, що пройшла напередодні Зимової Олімпіяди в Альбервіллі, Франція. Для притуплення акції українських спортовців, Екзекутива МОК умудрилась відзначити, що це, мовляв, концесія Україні, що єдина між 12-ти незалежними республіками, ясно вимагає, самостійно виступати в Барсельоні. Устами генерального директора МОК — Франсуа Коррарда, додатково пояснює, що ніби цей поступок Україні зроблено „з огляду на спеціяльні обставини, є тиск до самостійного виступу України, але і рівночасно надії, що вона таки ввійде до збірної СНД”. Далі Коррард відмітив, що 52-мільйонова Україна є другою поруч Росії, потужною республікою у СНД. Екзекутива МОК прямо зазначила: „Не зважаючи, що республіки СНД знають, що мусять підпорядковуватися угодам між Самаранчем і Єльциним, щоб таким чином мати ґарантоване визнання МОК-ом у наступному році, окремі з них можуть наслідувати Україну, якщо її не вдасться втягнути до збірної СНД”. Президент МОК Самаранч заявив, що йому, здається, Україна є головним фактором у цій справі... Як бачимо, навіть сама Екзекутива МОК не є певна чи їй вдасться заманути Україну до „об'єднаної збірної” нового центру СНД.

Ось і тому українські спортовці в Україні і діяспорі, продовжують свої зусилля до осягнення перемоги. Важливою буде зустріч 8-го—9-го березня ц. р.

(Закінчення на стор. 4)

Іван Самійленко

ЖИТТЯ ТА ІДЕЇ МИКОЛИ ЛІВИЦЬКОГО

II.

Така категорична постава Президента УНР в екзилі була, особливо в ті часи, конечна і необхідна. Вже в липні 1989 року, себто за чотири місяці до його смерти, на Україні хутко ширився опозиційний рух до окупаційного режиму. Появилась перша ластівка цього руху і цієї ідеї, в яку св. п. Микола Лівицький ще від юнацьких років свято вірив та уперто ісповідував, а це раптове народження груп на Україні, які ставили за свою мету відновлення Української Народної Республіки, себто — відновлення, а не якесь нове народження, Української Незалежної Держави, яку втратив український народ в тяжкій і нерівній війні з московсько-большевицьким аґресором-окупантом. М. Лівицький бачив у цьому русі пошук леґальних основ, правових підстав українського народу в його боротьбі за державну незалежність”.

Після отримання цих новинок з України, Микола Лівицький покликав мене до себе. Прибувши до нього, я побачив його в небувалому духовому піднесенні. Його очі сіяли, він ликував від радости. В розмові з ним він поставив дві проблеми переді мною. Першу — це затіснення нашої визвольної акції на чужині з визвольним рухом в Україні, які разом повинні творити одноціле та взаємно себе доповнювати. Друге — це справа Левка Лук'яненка. Він чув, що незабаром Лук'яненко прибуває до Західньої Европи і він хотів би, щоб ми нав'язали з ним належні контакти. В дальшій розмові він сказав: „Я готовий іти на резиґнацію, якщо Лук'яненко погодиться, з волі сесії УНРади, перебрати моє становище. Я думаю, він сказав, що це затіснить кращу співпрацю ДЦ УНР в екзилі з самостійницькими силами в Україні”. Але ця ідея хутко відпала. Тяжка недуга Президента прикувала його до шпитального ліжка.

Цей повище згаданий епізод переконливо говорить про характер та ідейно-політичне єство св. п. Президента. У його друкованій праці „Відносини Захід-Схід”, він писав: „Якщо йдеться про мене і моїх найближчих співробітників у Державному Центрі, — то тут ідеться не про особи. Ми „билися”, він каже, не за „становища” і не за „владу”, а за установу ДЦ УНР з екзильним урядом і за ідеї боротьби, які в кінцевому результаті приведуть до повалення російсько-совєтської імперії.

У своїй ідеологічній доповіді на п'ятому з'їзді УНДС в 1966 році в Лондоні, М. Лівицький закликав уенерівців робити все можливе, щоб наблизити час до відновлення народоправної української держави, до якої мріють повернутись прихильники УНР. „Але час, він говорив, минає. Хто і як має повернутись до вільної України? Багато із нас уже не дожило, а ще більше не доживе. І тому відповідь на це може бути тільки одна: якщо ми не повернемося до вільної України фізично, то ми маємо повернутись до неї ідейно”. Бо в першу чергу „повернуться” до неї самі ідеї, за якими підуть тисячі і тисячі тих, які сьогодні перебувають на нашій підневільній Батьківщині”.

Джерелом його характеру, політичних переконань, його кредо була безмежна віра в те, що ідеї та лад УНРеспубліки були не випадкові і не позичені від когось, а зроджені з духовости українського народу.

У центрі уваги й турбот сьогодні вже покійного Президента завжди стояли релігійно-церковні справи. Він говорив: „Оскільки я, як Президент УНР в екзилі, маю репрезентувати ідею відновлення незалежної української державности, то моїм обов'язком є постійно підкреслювати величезну вагу, що її ДЦ УНР прив'язує і буде прив'язувати до справ церковних і до дії українських Церков. „Я хочу підкреслити, говорив він, взаємну пов'язаність між Церквою і державою. Сильна Церква забезпечує існування сильної держави і навпаки: в сильній державі діє сильна Церква”. М. Лівицький рішуче стояв за повне порозуміння між українськими Церквами, які мусять бути оперті на взаємній толеранції.

Микола Лівицький нерозривно зв'язав все своє життя з ідеєю відновлення УНР і її установи — ДЦ УНР в екзилі про який він говорив, що це „не еміґрантська установа”. В ДЦ УНР він бачив „... еманацію тої державної системи в Україні, яка постала в наслідок Української Національної Революції і посідає переємство від українських урядів і парляментів з років 1917—1920, отже є речником і репрезентантом самостійницько-державницьких прагнень українського народу...”

У брошурі, опублікованій в 1965 році п. з. „УНР — дороговказ на майбутнє”, президент розглядає акти 22-січня, 1918—1919 рр., як наш національний скарб, наші святощі, подібні акти кожна зріла нація шанує понад все. Отже, замовчувати про УНР та ці історичні акти, як це зробила комуністична більшість Верховної Ради 24-го

(Закінчення на стор. 4)

У світлу пам'ять мґр М. Баран-Лазарчук

На долю Марії Баран, яка народилася 1-го листопада 1925 року в Маріямполі, біля Галича, випало ще до осягнення зрілого віку бути свідком зазнати та пережити важкі і трагічні часи нашого народу під окупаційними режимами перед і під час Другої світової війни. Важким було теж родинне горе, яке навістило Марію в її дитячих та юних роках. Мати померла, осиротивши чотири малолітні дочки, коли Марії було тільки 5 років. Батько, як член мулярської спілки, крім зимового часу, звичайно перебував поза родинним домом на будові церков по ближчих та дальших містах і селах Поділля та Підкарпаття. Дітей доглядала бабуня, яка померла на 12-му, і дідо, який помер на 14 році життя Марії. В 1941 р., коли Марії було 16 років, загинув батько, і діти залишилися круглими сиротами.

У спадщині від родини Марія отримала сильне переконання про необхідність освіти, як головної передумови виховання родини та служби Богові і Батьківщині. Стрийко Михайло Баран, як подає „Енциклопедія Українознавства", був громадським і освітнім діячем у Галичині, а відтак науковим співробітником УАН і ректором Інституту народного господарства в Києві. Засланий в 1933 році, пропав безвісті в Сибірі. Вуйко Пилип Волчук був директором банку у Львові та визначним організатором протиалькогольного Т-ва „Відродження" в 20-их і 30-их роках в Галичині. Великим меценатом будови нової церкви та читальні „Просвіти" в Маріямполі був дід Марії Теодор Волчук. Все це причинилося до зформування характеру Марії навколо незвичайно сильних і вимогливих почувань обов'язку, порядку та відповідальності в родинних, громадських та національних справах.

Початкову семиклясову школу Марія закінчила в родинному містечку. Середню освіту здобувала у важких обставинах совєтської і гітлерівської окупацій в тодішньому Станиславові і завершила матурою в українській гімназії Карльсфельду у повоєнній Німеччині. В 1949 р. Марія закінчила українську високу економічну школу в Мюнхені зі ступенем дипломованого економіста.

В 1950 р. Марія вийшла заміж за товариша Маріямпільської школи Романа Лазарчука і в 1951 році вони прибули до ЗСА і осіли у Дітройті. Коли дочка і син підросли і пішли до школи, Марія продовжувала освіту у Вейнському стейтовому університеті і в 1972 році осягнула з відзначенням ступень бакалавра, а в 1975 році — ступень магістра бібліотечних наук.

Від 1974 до 1977 року Марія навчала українську мову і літературу у вищих та матуральних клясах школи українознавства. В 1979 — 1980 році навчала українську мову на Академічному курсі українознавства для вишколу вчителів українознавчих предметів.

З родинного дому Марія одідичила також талант та розвинула любов до співу. Звичайно довгими зимовими вечорами до батька сходилися товариші праці та співали побутові і стрілецькі пісні, а в різдвяний час колядували. З 14-ти років Марія почала співати у церковному і читальняному хорі і зберігала свою відданість церковній та світській хоровій культурі на кожному етапі свого трудолюбивого життя.

Роками і десятиліттями Марія була провідним і активним рядовим хористом та членом управи хору „Боян" при церкві св. Івана Хрестителя, а також членом свого відділу СУА, членом Батьківського гуртка „Рідної Школи" в Дітройт — Захід, членом т-ва прихильників Руху та УНС. Про багатогранне знання та зацікавлення Марії свідчать теж її великий проєкт шиття дальматиків для вівтарної дружини, ходження з колядою для церкви та „Рідної Школи", виступи диктором та радіопрограмах, декляматором на святочних і ювілейних відзначеннях та виголошування рефератів і дописи до преси. На жаль, довголітня і важка недуга ревматичного артриту не дала Марії можности виконати все те, чого вона цілим серцем бажала.

Марія виховала дочку д-р Ірину і сина д-ра Петра, які закінчили дентистичні студії у світової слави університеті Мишиґену в Ен Арборі. Оба внуки, Андрій і Марко, ходять до „Рідної Школи" і, як на свій вік, добре володіють українською мовою.

Вістка про несподівану смерть Марії Баран-Лазарчук в суботу, 7-го грудня 1991 р., викликала серед нашої громади Великого Дітройту глибокий жаль та співчуття опечаленій горем родині покійної. При вщерть заповненій великій залі похоронного заведення Д. Висоцького, Панахиду в неділю, при супроводі хору „Боян" (диригент Кирило Цепенда) відправив парох церкви св. Йосафата о. Христофор Войтина, який теж виголосив прощальне слово. По Панахиді прощальне слово виголосила подруга Марії зі студійних часів у Мюнхені та теперішня голова 81-го Відділу СУА мґр Олена Лісківська.

Похоронні обряди у церкві св. Йосафата відправив парох о. Х. Войтина та о. крилошанин Володимир Климчук із Чікаґо, який на похоронній тризні у прощальному слові пригадав про примірну релігійну, родинну та патріотичну поставу Марії під час її наземного життєвого шляху. Прощальні спогади виголосив теж директор школи українознавства д-р Ярослав Березовський та друг Марії зі студійних літ у Мюнхені та перебування в Дітройті інж. Роман Балтарович.

Подяку отцям за відправу похоронних обрядів та за слова розради, жертводавцям квітів, прощальним промовцям, хористам і диригентові, дружині несенням домовини та всім приятелям і знайомим, які так чисельно своєю присутністю вшанували пам'ять та молитвами попрощали покійну в далеку дорогу, які висловили співчуття родині покійної та зложили численні і щедрі датки на „Рідну школу", на Богослужби та на інші благородні цілі, зложила дочка покійної Марії д-р Ірина та син д-р Петро Лазарчук.

Мґр Олена Лісківська

ЗАЯВА

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ ТА ОЛІМПІЙСЬКОЇ КОМІСІЇ СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

На нарадах виконавчого комітету Міжнародного Олімпійського Комітету (МОК) 8-9-го березня цього року в Лозанні буде вирішуватися справа прийняття у членство МОК України та інших республік колишнього СССР.

Правдоподібно Україна та інші республіки будуть прийняті у членство МОК, яке стане діючим щойно з 1-го січня 1993 року. Це створить замішання, коли ходить про характер участі, в першу чергу України і Білорусі, членів ООН, в Олімпійських Іграх у Барсельоні. Сьогодні Україна не може погодитися на спільну участь її олімпійців в об'єднаній дружині, як це було в зимових Іграх в Альбервілі. Це не відповідало б засадам самостійности і незалежности України, яку дотепер визнало понад сто держав світу і біля п'ятдесят з них вже нав'язали дипломатичні зв'язки з нею.

Заява президента МОК А. Самаранча 16-го лютого в Альбервілі, що самі спортсмени України на Олімпійських Іграх в Барсельоні мають вирішувати, чи вони схочуть виступати в Іграх від України, чи ні — не може бути сприйнятлива для України і для української діяспори. Олімпійська дружина України в повному своєму складі може виступати лише в імені України під своєю національною символікою і з окремим точкуванням.

Українська діяспора, Українська Спортова Централя Америки і Канади (УСЦАК) та Олімпійська Комісія Світового Конґресу Вільних Українців (СКВУ) закликають Національний Олімпійський Комітет України зробити в цій справі чітке і ясне рішення: в Олімпійських Іграх в Барсельоні Україна має брати самостійну участь, під своєю назвою, зі своєю національною символікою і гимном та з окремим точкуванням. Українська олімпійська дружина в ніякому разі не може бути поділена на окремі групи.

У дружинових видах спорту українські олімпійці могли б брати участь в об'єднаній дружині лише у тих випадках, коли вони оформлені і відбули кваліфікаційні змагання і відбір, з тим що на відкритті і закритті всі українські олімпійці (з індивідуальних і дружинових видів спорту) мають виступати одною спільною дружиною.

Якщо Національний Олімпійський Комітет України займе на засіданні виконавчого комітету МОК у Льозанні цю виразну і чітку позицію і чіткістю своєї позиції і переконливістю своїх аргументів доведе до позитивної розв'язки самостійної участи України в Олімпіяді, тоді українська діяспора готова організовувати широкозакроєну допомогу для української олімпійської дружини і відродження спорту в Україні.

Всеволод Соколик
голова
Олімпійська Комісія

Осип Зінкевич
член комісії
Олімпійська Комісія

Мирон Стебельський
голова
УСЦАК

Олександер Напора
фінансовий секретар
УСЦАК

Омелян Твардовський
член Управи
УСЦАК

Округа СУА у Філядельфії вшанує пам'ять О. Кобилянської

В неділю, 8-го березня, починаючи з 10-ої год. ранку в Українському Освітньо-Культурному Центрі у Філядельфії Окружна Управа Союзу Українок Америки у Філядельфії влаштовує ширшу конференцію на Культ-освітні і актуальні теми в Україні. Участь в конференції візьмують Віра Кліщ, Марта Тарнавська, Марія Оденжинська і Софія Геврик.

О год. 2:30 по полудні відбудеться імпреза присвячена 50-літтю смерти Ольги Кобилянської. Основну доповідь про письменницю виголосить Оксана Забужко, поетеса і професор Київського Університету, тепер професор-гість Пенсильванського стейтового університету. В мистецькій частині імпрези візьмуть участь Ірина Пелех-Зварич, фортепіянове сольо, і Марта Синишин, мистецьке читання.

Дарія Федак

НА ПРЕСКОНФЕРЕНЦІЇ в міністерстві закордонних справ України начальник консульського управління П. Сардачук розповів про зміни візового режиму в Україні. Починаючи від 15-го лютого, кабінет міністрів надав право видання віз безпосередньо прикордонникам на кожному контрольно-пропускному пункті західньої границі України. Візи будуть також видаватися в морських портах Одеси і Ялти, на летовищах Києва, Львова і Симферополя.

Товариство Допомоги Україні в Гартфорді обрало нову Управу

Тут у неділю, 2-го лютого, в приміщенні парафіяльної католицької школи відбулися Річні загальні збори Т-ва Допомоги Україні, до якого належать українські громади Гартфорду й околиць. Ціллю зборів був розгляд і підсумки праці від грудня 1991 року та вибір нової Управи.

Зібрання відкрив М. Красій, уступаючий голова, запросивши о. митрата С. Чомка вимовити молитву, а потім обрати Президію. Головою президії обрано В. Соляка, Ірена Здирко — заступник, Б. Цілопалович — секретар. Після прийняття програми зборів М. Красій подав присутнім короткий звіт діяльности Управи, зазначивши головні події, що відбулися на протязі звітової каденції, такі як приліт „Мрії", концерт „Дітям Чорнобиля", відсвяткування перемоги грудневого референдуму та інше. Далі звітували: А. Бойко — заступник голови для Фонду Чорнобиля, фінансові референти Фондів Допомоги Україні та Чорнобиля, секретар та референти преси й інформації. У звітах фінансових референтів було подано, що протягом каденції вислано до централі на Чорнобиль 19,257 дол. та на Рух 27,750 дол. Застережень до світуючих не було, а тому Контрольна комісія запропонувала уділити уступаючій Управі абсолюторію з признанням за віддану працю.

На пропозицію Номінаційної комісії учасники річних зборів обрали нову Управу в такому складі: Орест Кузьма — голова, Стефа Пришляк — заступник, Фонд Чорнобиля, Мелания Кузьма — заступник, Фонд Руху, Євген Сиротюк — секретар, Адріян Дергак — фінансовий референт фонду Чорнобиля, Богдан Покора — фінансовий референт Фонд Руху, Михайло Матіяш, Галина Дуда, Леонід Чудовський — зовнішні зв'язки, преса й інформація; Контрольна комісія — Олександер Пришляк, Зиновий Балабан, Володимир Соляк; зв'язкові — д-р Михайло Яцух, Галина Шулевська; вільні члени — Мирон Красій, Олександер Шиндюк.

Після виборів промовляв Олесь Кузьма, який розповів присутнім про свої враження й зустрічі в Києві саме у час перед референдумом. Прибув він туди з Нюарку літаком „Мрія", який був завантажений цінними ліками та медичним устаткуванням, придбаними Фондом Чорнобиля. Розповідач вміло підсумував радість й щастя киян серед звуків численних дзвонів багатьох золотоверхих церков, що звеличали перемогу повної державної незалежности. Він також говорив про невідкладну потребу негайної допомоги північним частинам Київської та Житомирської областей, населення яких найбільше потерпіло від чорнобильської трагедії. Також із своїми заувагами та пропозиціями виступали перед присутніми д-р Шаенко та о. Нортон.

На закінчення новообраний голова О. Кузьма подякував громаді за довір'я та закликав до дальшої щедрости нашого громадянства і підтримки діяльности товариства. Річні збори закінчились молитвою о. Нортона та спільною кавою з домашнім печивом.

Л.Ч.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої дорогої МАМИ

бл. п.

ЮЛІЇ МАСНОЇ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в суботу, 6-го березня 1992 р. о год. 9-ій ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку.

Про молитви за душу покійної просять —
доньки — МАРТА
син — ЗЕНКО з дружиною

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої найдорожчої

бл. п.

Володимири Онишкевич - Теркарапетіян
з дому Сінґалевич

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в суботу, 7-го березня 1992 р. о год. 7:30 ранком в церкві свв. Петра і Павла
30 Bentley Avenue, Jersey City, N.J. 07304

Про молитви за душу покійної просить
близька і дальша родина в Україні і діяспорі.

Ділимося сумною вісткою, що наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

бл. п. мґр

Роман Александер Бабюк

колишній адвокат в Рогатині, Зах. Україна
помер несподівано в суботу, 29-го лютого 1992 р.

ПАНАХИДА — вівторок, 3-го березня 1992 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в середу, 4-го березня 1992 р. о год. 11:30 рано в Гантері, Н. Й. в українській католицькій церкві, а опісля на цвинтар в Лексінґтоні, Н. Й.

Дружина — ІРЕНА
Донька — РОМА з мужем ҐЮ РЕЙНІ
і синами ҐЮ та ІЯНОМ

НАУКОВА РАДА ПРИ СВІТОВОМУ КОНҐРЕСІ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

повідомляє з глибоким сумом український науковий світ і нашу громаду, що 16-го лютого 1992 р. в Лудлов, Масс. на 92-му році життя помер

бл. п. проф. д-р

Олександер Петрович Оглоблин

видатний сучасний історик України, колишній Президент і почесний Президент Української Вільної Академії Наук у ЗСА, почесний Президент Українського Наукового Товариства та почесний член Українського Історичного Товариства ім. Шевченка, колишній професор Київського та Одеського університетів в Україні та Українського Вільного Університету, Української Православної Богословської Академії та Українського Наукового Інституту Гарвардського університету. Редактор Історичного відділу „Енциклопедії Українознавства". Автор багатьох фундаментальних наукових праць з історії України та член багатьох наукових установ в Україні та на еміґрації.

ПОХОВАНИЙ 20-го лютого 1992 року на місцевому цвинтарі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Наукова Рада при СКВУ

Замість квітів просимо складати пожертви на видавничий фонд проф. О. Оглоблина при Українському Історичному Товаристві.

Життя...

(Закінчення зі стор. 2)

серпня 1991 року в тексті проголошення державної незалежности України явно принижує нашу гідність, як державної нації, ставить український народ до рівня етнічної маси.

На заключення я хотів би, бодай коротко реасумувати визвольну концепцію президента Лівицького, яка зводилась до „Відновлення Народоправної, Суверенної і Соборної УНРеспубліки". А що це означає? А це означає, що „в майбутній відновленій УНР, говорив, президент М. А. Лівицький, сам народ буде рішати про її внутрішній державно-політичний устрій, і може, буде багато зміненого з того, що було за УНР". Але якщо ми говоримо про відновлення УНР, то це значить, що мусить прийти цілковита ліквідація теперішнього окупаційного режиму, цілковите відірвання від імперіялістичної Москви, це значить, що має бути відновлений такий стан, у якому буде можливе волевиявлення українського народу, як це було за часів УНР". І тоді здійсниться пророкування Симона Петлюри, що „...Україна, як самостійна Держава стане реальністю, як у житті народу нашого, так і перед широким світом".

Першого грудня 1991 року пророцтво Симона Петлюри здійснилось. Український народ заявив: „Ми за Незалежну, Соборну і Народоправну Українську Державу". Цим самим український народ засудив і відкинув систему тиранії і колоніяльне рабство накинуте силою Україні большевицькою Москвою.

Микола Лівицький, президент УНРеспубліки в екзилі фізично не дожив до цього щасливого дня, але його ідеї про які він мріяв і боровся вже ширяться по всій Україні.

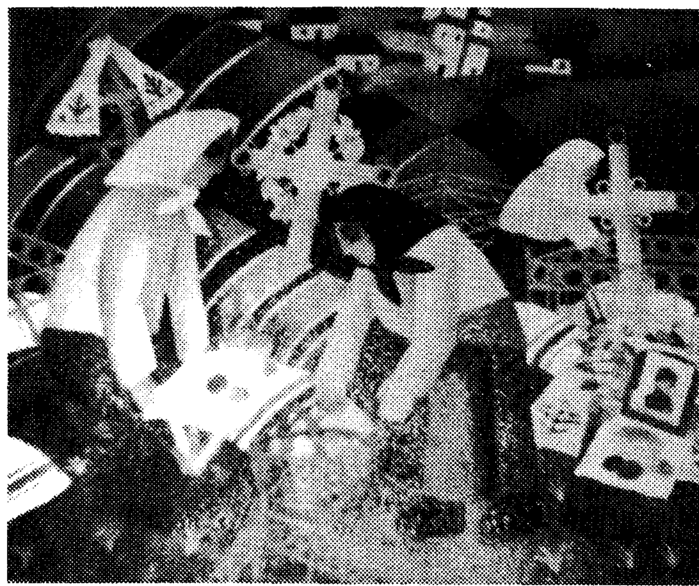
Нехай же буде йому вічна пам'ять у серцях українського народу — Борцеві і великому державному мужеві України. „Зімкнемо ж наші ряди, напружимо наші сили", як кликав він нас для розбудови вільної і незалежної Батьківщини-України!

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ Л. Кравчук під час зустрічі з діячем Соціял-демократичної партії Німеччини і Соціялістичного інтернаціоналу Гансом Йосґеном Фоґелем заявив, що в Україні „з добрими почуттями" чекають повернення німців, депортованих з республіки в роки Другої світової війни.

Виставка чотирьох малярів з Вінниці

Відкривається виставка в неділю, 8-го березня, о год. 1-ій по полудні в ґалерії Об'єднання Мистців Українців у Америці, 136 2-га авеню в Ню Йорку.

Вони дуже різні — Михайло Бабій, Федір Панчук і два Віктори: Рибачук і Шпаковський, — хоч і мешкають у одному місті над Бугом. Однаково віддані творчості — головній справі їхнього життя. Ще їх об'єднує переконливість мистецького мовлення: виставлені картини відразу приваблюють щирістю, непідробленою емоційністю й, сказати б, автентичною індивідуальністю.

Ф. Панчук, „Проводи" (олія на полотні, 1990)

Звичайно, як і більшість сучасних мистців, наші експоненти не приховують джерел (чи імпульсів) свого надхнення. Генетичні формули їхніх образів (якби такі існували) виглядали б достатьо скомпліковано. В усякому разі захоплення фолкльором, замилування Сезанном, відлуння Волошина чи Сар'яна звучать у виставлених оліях органічно, самобутньо і є скоріше відвертими підвалинами власної ориґінальної творчости, угадуваними переспівами.

Вісім із двадцяти двох картин на виставці належать Ф. Панчукові (1954 р.н.). Він самоук і найтісніше пов'язаний з етнічним підґрунтям Поділля. Щоправда, ранні його твори були під очевидним впливом юґославського примітиву: характерні персонажі Івана Генералича та фантастичні рослини Івана Рабузина Панчук інколи „переселював" над Буг і Дністер в рідне йому підсоння.

Та згодом, у новітнього Панчука 1990-их рр. Поділля — не тільки середовище і джерело надхнення, а навіть суб'єкт творчости. Бо майстер настільки призвичаївся та зжився з рідною землею, що стає вже її поетичним речником. У творах Панчука, зроблених по-селянському добротно й сумлінно, приваблює фолкльорне, ба, навіть дитинне прагнення збагнути світ у цілому. Для нього замало — виділити рамкою лише певний фраґмент реальної дійсности в певному стані, настрої, освітленні і т.д.

Можливо, через це в таких творах завжди висока лінія обрію й складна побудова простору. Мистець уміщує в пагорбистих видолинках хати, церкви, символічні зображення рослин, одушевлених істот, ангельських ликів і ледь не весь знаковий лексикон українського фолкльору.

В результаті кожен його образ є момент Універсу, льокалізований історичним часом і підзоряним простором. І промовляє та вселенська вічність українською східньоподільською мовою, мовою краю, де формувалася ще з трипільських часів землеробська цивілізація, де перехрещувалися долі Сходу і Заходу, де круто заміщувалась етнічна історія й звідки земляки наші розселювалися на широкі причорноморські степи, карпатські долини, задніпровські слободи.

Відчуття Поділля як генетичного кореня України найповніше випливає з „цвинтарної" серії Панчука („Проводи", „9-ий день" та інші). Надто насичені полісемантичними знаками, подібно як і сама земля — пам'ятками духовних осягнень предків і їхніми тлінними рештками. Цвинтар у Панчука чи не важливіший за церкву: звичайний хрест і могильна оградка, зроблені з металевих труб і пруття, простелені рушники з писанками, свічки — то головні складові картин, а церковна силюета на обрії (трохи стафажна, ще й обтята рамою) виглядає доповнюючим елементом.

Смугастими веретами застелені цілі пагорби. Це нагадує могили велетнів, опуклості вагітної, борозни засіяної ріллі, де теж одночасно вмирає і проростає зерно...

І кольорит у Панчука споріднений із народним мистецтвом: глибокі тони, часто розбілені, мов би зі стін сучасних сільських осель Надбужжя, домінанта ультрамаринових і холоднозелених тонів із ощадливим додатком теплого, червоного. Малює він доторками патичка, немов би вишиваючи. Це створює виразну фактуру, порівняну до пишного гафту вовняними нитками, характерного для Подністров'я.

Всі інші експоненти — вихованці високих академічних шкіл, уже добре відомі вдома й закордоном, працюють у галузі пейзажу, натюрморту, фрески тощо. Тому кілька творів, які кожний із них показує, не претендують на повну репрезентацію творчости, а ознайомлюють із якимось одним її напрямом, обумовленим чітким завданням, яке поставив перед собою автор.

У М. Бабія (н. 1948, випускник Одеського художнього училища та Київського державного художнього інституту) — це серія з чотирьох вертикальних форматів у софістикованій червоно-оливковій гамі, де абстраговані форми оголеного жіночого тіла ніби тяжіють до звільнення від еротичного змісту. Віктор Рибачук (н. 1956, навчався в Київському інституті мистецтв) і Віктор Шпаковський (н. 1947, закінчив Кримське художнє училище та Ленінградський інститут ім. Рєпіна) клопочуться в своїх кримських екзерсисах однією, здавалося б, проблемою: подолати масну щільність, притаманну олії, й досягти в ній акварельної легкости та прозорости. Обидва Віктори лишають для цього чималі ділянки білого тла, застосовують матову фактуру.

Проте цим і обмежується спільність у друзів. Молодший лишається в рамках оновленого живопису, надзвичайно тонко розробляючи тон. А В. Шпаковського (до речі, одного з найталановитіших українських кольористів) балянсування на хисткому малярсько-графічному вододілі призводить до неочікуваного: жорсткі лінійні каркаси чорних, зелених і синіх ліній огортаються білесим туманним серпанком, у якому розріджені вапняні тони сусідять із полисками бронзового й алюмінійового порошку. Що ж, несподівані і несповідані шляхи мистечі!

Неординарність творчої думки надає цій малій експозиції вінницьких нонконформістів неабияке мистецьке значення.

Михайло Селівачов,
науковий співробітник Інституту мистецвознавства, фолкльору та етнографії ім. М. Рильського Академії Наук України.

Київ — Ню Йорк

Український уряд вперше на бразилійських землях

Під таким заголовком у журналі василіянських студентів „Цвіркун", який виходить у Куритибі, появився допис про візиту членів сьогоднішнього уряду України в Бразилію. Після початкового культурного росту українських поселенців у Бразилії, цей процес обірвався в 1938 році, коли з наказу диктаторського бразильського уряду було закрито діяльність усіх небразильських організацій, установ і товариств, і навіть священикам заборонено проповідувати непортугальською мовою. В п'ятдесятих роках ситуація українського життя змінилася на краще, — українські установи віджили, від 1985 р. при університеті в Парані створено курс українознавства, а в 1991 році українську мову введено як обов'язковий предмет навчання в чотирьох державних школах у місцевостях, де проживають українські поселенці. А ось у жовтні 1991 р. сталася подія, про яку звітує кореспондент „Цвіркуна" в дописі під згаданим заголовком.

Нестор Кутинський пише: „Це перший раз у історії Бразилії, що український Уряд відвідав цю країну, де живе триста тисяч українців. Саме 15-го жовтня 1991 р.прем'єр-міністер Вітольд Фокін, міністер Валерій Кравченко, міністер Юрій Щербак та інші члени українського Уряду прибули до Бразилії. Крім авдієнції в президента Колором , та зустріччю з міністром закордонних справ Бразилії, та губернатором і бізнесменами штату Ріо де Жанейро, прем'єр Фокін і міністри мали теж інтенсивні переговори з губернатором і промисловцями Парани. В Куритибі (столиця Парани) були прийняті паранським урядом і українською громадою. Після відспівання українського та бразильського гимнів, прем'єр і міністри пройшли поруч парадної сотні, сформованої в їхню честь. При палаті губернатора повівав синьо-жовтий прапор і висів великий транспарант з написом українською мовою „Парана вітає Вас! Ваша присутність, високодостойні міністри, є для нас великою честю і гордістю!"

Відтак губернатор Парани привітав український Уряд. Наступна програма — авдієнція з паранським Урядом та інтерв'ю з телебаченням і пресою. Ця зустріч була позитивна, преса ставила питання про Україну та її незалежність, про Чорнобиль, про екологію.

Під час вечері губернатор Парани Роберто Рекіон підкреслив, що Парана вдячна Україні та українським поселенцям у Бразилії, які значною мірою допомогли розвиткові штату як у промисловості, так і в хліборобстві. Тут треба згадати ще про старання агронома Валентина Куца, який у 1920 році розпочав кооперативний рух у Парані, заснувавши кооперативне товариство „Світло" і кооперативу „Свобода". Цей кооперативний рух відограє сьогодні головну ролю в бразильському хліборобстві.

Найголовнішу частину візити делеґація України відбула 19-го жовтня. Вона зустрілася з секретарями (міністрами) Парани та бізнесменами. Всі були дуже зацікавлені комерційними зв'язками і договорами безпосередньо з Україною. Парана може продавати Україні дерево, каву, сою, полотно, комп'ютери, хліборобські машини та устаткування домашнього вжитку — холодильники, пральні машини, телевізори тощо. Україна в заміну може експортувати свої продукти.

Ця перша зустріч була дуже плідна й позитивна, тому що велася в площині діловій та конкретній. Ці розмови показали, що зустрічі української делеґації з урядовими чинниками Бразилії на найвищому щаблі, свідчать про майбутнє України, як сильної й респектованої держави. Бразильські політичні кола і преса висловлювалися позитивно про незалежність України. Такі зустрічі є необхідні з державними чинниками всіх країн, де знаходяться українські громади, бо вони матимуть теж вплив на формування міждержавних взаємин. Прикладом того є, що Українсько-бразильська Центральна Репрезентація заздалегідь підготовила дані про торговельно-обмінні моливості України.

Участь української громади в Бразилії була наскрізь позитивна у зустрічах української делеґації і в розмовах з урядовими чинниками. На увагу заслуговують, зокрема, представництва з Прудентополя, Іраті, Уніон де Вікторія, Апукарани, Лондріни, Сан Павло та інших. Велика подяка належиться українській молоді групи „Барвінок", „Полтава", бандуристам „Фіялки" та всім тим, які причинилися до звеличання цієї історичної події.

Губернаторові Парани теж належиться щира подяка не лише від української громади Бразилії, але й від усього українського народу.

А. Б.

Дж. Флоріо...

(Закінчення зі стор. 2)

обов'язків членів ради буде належати інформування мене про потреби і турботи численних етнічних груп, з яких складається населення мого Стейту".

Після промови губернатор особисто вручив грамоту кожному членові ради, поґратулював йому і позував до знимок. Майстром церемонії під час урочистості був секретар стейту Ден Долтон, а додаткове слово виголосив Морріс Фицґіббонс, який є директором стейтового Бюра етнічних справ. На кінець промовила Вірджінія Апеліян, представниця вірменів в раді. Цілу програму, від початку до кінця, вміло заплянувала і координувала Марія Ефстрадіядес, асистент Бюра етнічних справ.

Серед численних присутніх була група понад 20 українців з Ню Джерзі. Попередником Б. Ольшанівської в Етнічній раді був голов ний радний УНС Андрій Кейбіда.

Надії...

(Закінчення зі стор. 2)

у Льозанні, Швайцарія, на яку приїдуть делеґації 12-ти колишніх республік. Там буде вирішена доля цьогорічної участи спортовців нових держав в Олімпіяді в Барсельоні. Україна і Білорусь, як члени ООН, мають добрі арґументи для цього, щоб їхні збірні змогли дістати належне їм право репрезентувати свої країни самостійно. Україна не може погодитися на спільну участь її олімпійців в збірній СНД, як це невдало було на Зимових Іграх в Альбервіллі. Адже Україна стала вже вповні незалежною й самостійною державою, яку досі визнало понад сто держав світу, п'ятдесят з яких вже нав'язали дипломатичні відносини.

Після згаданих нарад в Льозанні, МОК назначив спеціяльну комісію, що в часі 5-го—12-го квітня ц. р. відвідає Литву, Латвію, Естонію, Росію, Україну, Білорусь, Казахстан і Узбекістан.

Відрадно, що в останньому часі до боротьби за право України виступати на Олімпіяді самостійно приєднався ряд спортовців і особливо славний в спортовому світі Сергій Бубка. До речі Бубка, взявши участь в чергових, світових змаганнях 22-го лютого ц. р. у Берліні, встановив ще один рекорд, осягнувши в скоку з жердкою висоту — 20 футів і півтора інча. Надзвичайно велика популярність в спортовому світі Сергія Бубки у чималій мірі сприяє акціям НОК і міністерства молоді і фізичного виховання та спорту України на терені МОК. Іскри надії мерехтять на спортовому обрії, а чи побачимо збірну України в Барсельоні, покажуть найближчі тижні. Про від УСЦАК і Олімпійська Комісія СКВУ, разом дружньо співпрацюють з НОКом України і міністром В. Борзовим для добра українського національного спорту, на фонд якого далі проводиться збірка в діяспорі.

Усіх тих симпатиків українського спорту, що досі ще не відгукнулися на наш заклик, просимо вислати свою пожертву на: USCAK — Fond for Rebirth of Sports in Ukraine 680 Sanford Ave Newark, N. J. 07106.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 8-го БЕРЕЗНЯ 1992 р.

Лорейн, Огайо. Річні загальні збори 233-го Відд. УНС о год. 3-ій по пол. в залі будинку Укр. Нар. Дому. Якщо на означений час на збори не прибуде вимагана статутом кількість членів, збори відбудуться 15 хвилин пізніше при будь-якій кількості. Проситься всіх членів прибути з родинами. Після зборів відбудеться гутірка з перекускою. — С. Ганчарик, гол., Тетяна Сілецька, секр.